

Бир юз саккизинчи боб — Умидимизни тўғри мақсадга қаратиш

Айрим кимсалар ҳеч қачон бажара олмайдиган ваъдалари билан ишончимизни қозонишга уринади. Буни халқ тилида «қуруқ ваъда» дейишади. Нега улар умидларимизни рўёбга чиқара олмайди ёки буни хоҳламайди — бу ҳақда бизга айтиб ўтиришни лозим кўрмайди. Бироқ улар берган ваъдаларининг устидан чиқа олмаганда, қалбимиздаги умидлар чил-чил бўлади ва инсон оғир руҳий зарбага учрайди.

Раббимиз Исо Масих ҳеч қачон бундай йўл тутмаган. У ҳеч қачон қуруқ ваъда бермаган. Нимаики айтган бўлса, ҳаммасини амалга оширган. Шогирдларига нимани ваъда қилган бўлса, барини бажарган. Унга тўлиқ ишониш мумкин. Исо Матто баён этган Хушхабарнинг 24-боб, 32–41 оятларида умидимиз билан боғлиқ бўлган келажак воқеалари ҳақида шундай таълим беради:

Анжир дарахтидан сабоқ олинглар: унинг шохлари кўкариб барг чиқараётганда, ёз яқинлашганини биласизлар.³³ Шу сингари, мана бу воқеалар содир бўлганда, билингки, ўша вақт яқинлашиб қолган, остонангизда турибди.³⁴ Сизларга чинини айтайин: бу насл ўтмасданоқ, буларнинг ҳаммаси содир бўлади.³⁵ Еру осмон йўқ бўлиб кетади, аммо Менинг сўзларим кучда қолади.

³⁶ Ўша кун ва соат ҳақида самовий Отамдан бошқа ҳеч ким билмайди. Ўғил ҳам, самодаги фаришталар ҳам билмайдилар.³⁷ Нуҳ даврида қандай бўлган бўлса, Инсон Ўғли келишида ҳам шундай бўлади.³⁸ Тўфонгача бўлган даврда одамлар еб–ичардилар, уйланиб, турмушга чиқардилар. Нуҳ кемага киргунга қадар ҳаёт шу зайлда давом этарди.³⁹ Тўфон келиб, уларнинг ҳаммасини ювиб кетмагунча, улар ҳамма нарсадан беҳабар эдилар. Инсон Ўғли келганда ҳам худди шундай бўлади.⁴⁰ Ўшанда икки киши далада бўлади, бири олинади, бири қолдирилади.⁴¹ Тегирмон тортаётган икки аёл бўлади, бири олинади, бири қолдирилади.

Раббимизнинг ушбу ўғитларида умидимизни тўғри мақсадга қаратишга ёрдам берадиган бир нечта муҳим ўғит мужассам.

Ишонч сўзи умидимизнинг асосидир

Исо анжир дарахтининг куртак ёзиши ҳақида гапириб, баҳорнинг келиши ва фаслларнинг алмашишини кузатиш зарурлигини тушунтирди. Анжир дарахти куртак отиб, барг чиқара бошлаганида, фасллар ўзгараётганини ва ёз яқинлашиб қолганини ҳамма билади.

Албатта, дунёнинг айрим чеккаларида фасллар Муқаддас заминдагидек яққол ажралиб турмаслиги мумкин. Бироқ Исо у ердаги одамлар учун аниқ белгилар мавжудлигини кўрсатиб ўтди. Анжир дарахти барг чиқаришни бошлаганда, фасл ўзгараётгани ўз-ўзидан аён бўлади.

Сўнг У: «Шунингдек, бу воқеалар содир бўла бошлаганини кўрганингизда, Инсон Ўғлининг келиши жуда яқин, ҳатто остонада эканини англаглар», деди. Ушбу фикрлардан аввал Исо Ўзининг маълум бир вақт ва маконда букич куч-қудрат ҳамда улуғворлик билан қайтиши ҳақида гапирган эди. Демак, ушбу аломатлар кўрина бошлаганда, Унинг қайтиши жуда яқин қолганини билиш мумкин.

У фасллар алмашинуви мисолига мана бу сўзларни ҳам қўшиб қўйди: «Сизларга шуни айтаманки, буларнинг ҳаммаси башорат қилингунича, мана шу авлод ўтиб кетмайди».

Менимча, Исо бу ерда мана шу аломатларнинг бошланишини кўрган авлод, барча башоратларнинг тўлиқ рўёбга чиқишига ҳам гувоҳ бўлишини назарда тутган.

Бундан ташқари, У айтган мана бу чуқур маъноли гапни ҳам яхшилаб англаб олинг: «Осмон ва ер йўқ бўлиб кетади, аммо Менинг сўзларим асло йўқ бўлмайди». Шундай экан, биз Исонинг сўзларига бутун борлиғимиз билан ишонишимиз ва уларга чексиз умид боғлашимиз мумкин. Буни ҳақиқий ишонч сўзи деб аташ ўринлидир.

Сирлилик сўзи умидимизни доим ҳушёр сақлайди

Исо сўзида давом этиб, ўша кун ва соатни ҳеч ким, ҳатто кўкдаги фаришталар ҳам билмаслигини тушунтирди. Унинг қайтиб келадиган аниқ вақтини фақат Отамизнинг Ўзи билади. Шу сабабли, кимдир чиқиб: «Қиёмат фалон куни бўлади», деб муддат белгиласа, уларнинг гапи мутлақо асоссиз эканини тушунишимиз шарт, чунки бу сирни ҳатто фаришталар ҳам билмайди.

Шунга қарамай, Раббимиз бизни ҳушёрликка чорлайдиган ва ўша даврдаги умумий аҳволни кўрсатиб берадиган муайян белгиларни айтиб ўтди. У узоқ тарихга назар ташлаб: «Нух пайғамбар даврида қандай бўлган бўлса, Инсон Ўғли келган куни ҳам худди шундай бўлади», деди. Сўнг Исо тўфондан аввалги ҳаёт тарзини шундай тасвирлади: «Одамлар еб-ичишар, уйланишар ва турмушга чиқишар эди». Яъни, одамлар кундалик ташвишлар ва дунё лаззатлари билан банд бўлиб, келажак ҳақида заррача қайғурмаган. Исо уларнинг то Нух кемага кирган кунгача мана шундай ғофилликда яшаганини таъкидлади. Тўфон келиб, ҳаммасини оқизиб кетмагунча улар ҳеч нарсани англаб етмадилар.

Ҳа, кўриб турганингиздек, бу куннинг қачон келишида бир сирлилик бор. Ўшанда фақат кема ичидагиларгина омон қолган эди. Бу фурсат биз учун номаълум бўлса-да, Отамизга аёндир, шунинг учун биз фақат Унинг раҳматига суяниб яшаймиз.

Ажралиш сўзи бизни жиддий огоҳлантиради

Умидимизни тўғри мақсадга қаратишимиз учун мана бу сўзлар бизга жиддий огоҳлантириш бўлиши керак: «Тўфон келиб, ҳаммасини оқизиб кетмагунча улар ҳеч нарсани англаб етмадилар. Инсон Ўғлининг келиши ҳам худди шундай бўлади». Ўшанда фақат кемадагилар халос бўлди. Сув кўтарилганда кемани ўз бағрига олиб, ичидагиларни қутқарди, қолган барча бандаларни эса ҳалокат гирдобига улоқтирди. Бу воқеа тайёр бўлганлар билан тайёр бўлмаганлар, кема ичидагилар билан унинг ташқарисида қолганлар ўртасида катта ажралиш юз берганини кўрсатади.

Исо Инсон Ўғли келган соатда бу ажралиш қандай бўлишини янада аниқроқ тушунтирди: «Ўшанда далада икки киши бўлади: бири олинади, бошқаси эса қолдирилади. Тегирмонда икки аёл дон янчиётган бўлади: бири олинади, бошқаси эса қолдирилади». Бундан аён бўладики, Нажоткор қайтган куни даҳшатли бир ажралиш содир бўлади. У келган лаҳзада ҳамма ҳам нажотга тайёр бўлмайди. Ким имон билан тайёргарлик кўрган бўлса, ўша нажот оғушига олинади. Улар худди Нух, унинг уч ўғли ва хотинлари каби халоскор кема ичида омон қолади. Имондан бенасиб қолганлар эса ҳалокатга маҳкум этилиб, ортда қолдирилади.

Азиз дўстим, булар жуда муҳим ўғитдир. Анжир дарахтининг барг ёзиши ёз яқинлигидан дарак бергани каби, бу ишонч сўзидир. Бу кунни фаришталар ҳам билмаслиги эса сирлилик сўзидир. Фурсат қачон бўлишидан қатъи назар, биз доимо тайёр туришимиз шарт. Нухнинг бошидан ўтган воқеалар эса ўша соатда муқаррар ажралиш бўлишини кўрсатади. У куннинг

қачон келишини фақат Отамиз билади. Бу эса бизни умидимизни фақат Раббимизга қаратишга чорлайди, чунки У албатта қайтиб келади!